

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell Editorial: Xavier Albertí (president), Joan Villarroya (vicepresident), Joan Ballester, Josep Delemus, Lluís Foix, Rosa Font, Dolors Lloveras, Jordi Maluquer, Jaume Oliveras, Vicent Sanchis, Teresa Seseras i Pep Colllelldemont.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

'Compis'

Un promptuari de ioga i un llibre de ioga per a joves de Garcia Salve. El meu germà gran, l'Esteve, feia ioga a casa, i me'ls va regalar. Me'l

trobava a la seva habitació, fent totes les postures del gall a la salutació al sol, damunt d'una catifa als peus del llit. Per allò dels models, jo mateix vaig fer un tast de ioga els primers anys de joventut, i també mirava de seguir quatre recomanacions d'alimentació i estil de vida. El "compi yogui" de la reina Leticia m'hi ha dut. És la versió reial del "sé fuerte" de Mariano a Bárcenas. El suport via SMS cap a aquells que han tingut tractes amb el costat fosc, que diríem en termes de *La guerra de les galàxies*. I ja sabeu que aquest costat, que és molt transversal i que va de sobres, de comptabilitats B, de comissions i de targetes black, està farcit d'amics de ioga, de tennis o d'esquí a qui donar suport. No sé si Alberto San Juan va modificant el text d'*El Rey*, que aquests dies es pot veure al Teatre Lliure, amb les novetats que dona la

Des de la casa reial, en un comunicat han atribuït el missatge i l'amistat amb Javier López Madrid a una època passada

cort, entre el judici de Palma i els companys de ioga de la reina. Però en aquesta aproximació escènica al paper de la monarquia espanyola dels últims anys, amb un rei de nom Joan Carles, de ben segur que hi ha combustible per seguir alimentant el joc que plan-teja amb Willy Toledo i Luis Bermejo.

En tot cas, des de la casa reial en un comunicat han atribuït el missatge i l'amistat amb Javier López Madrid a una època passada, quan només eren prínceps. Ara aquella amistat ja ha deixat d'existir.

És clar que jo feia el ioga sol i tampoc sóc rei, ni era príncep de petit. Bé, en aquella època era el rei de casa, però només per a ma mare. No tenia cort. El que ha deixat d'existir és el ioga i aquell estil de vida. Va durar poc, ho confesso. Em vaig abonar al gin, tot i que els darrers anys, per mantenir-me flexible, i allunyar el mal d'esquena i la ciàtica, faig pilates, i ho combino amb gimnàstica exprés. Així, si mai he d'enviar un missatge de suport, sempre podré dir allò de "sigues fort, compi pili o compi gimí".

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Jordi Tell

La historiadora Gemma Domènech i Casadevall va publicar l'any passat un llibre que no m'ha arribat a les mans fins ara. Es titula *Tell, el llop solitari de l'exili català*. Jo no sabia qui era aquest Tell –Jordi Tell (1907-1991)– ni n'havia sentit parlar mai, però un cop enllestida la lectura és com si l'hagués conegut de tota la vida perquè de *Tells* aquest país n'ha anat ple. Són un Tell Anselm Turmeda, Ramon Llull, Alí-Bei, Josep Pijoan, Eduard Toda, Andreu Nin, Sadurní Ximénez, i tots aquests culs de mal seient que no es troben còmodes enlloc i que per aquest motiu són itinerants. De vegades volgudament itinerants i de vegades per força, però fins i tot quan ho són forçats sembla que la situació d'exili s'hagi fet per complaure'ls les ganes de no parar quiet i veure món. Jo he pensat de seguida en Esteve Albert, a qui vaig conèixer. Un dia era a Andorra, l'endemà te'l trobaves a Tortosa i un altre dia qui sap on, sempre en plena activitat creativa i també, com en el cas de Jordi Tell, conspirativa. Abans he esmentat Andreu Nin i Sadurní Ximénez. Nin no necessita

presentacions, però sobre ell i sobre aquest Ximénez facin el favor de llegir els *Homenots* que Pla els va dedicar perquè pots ser són, amb la biografia de Pijoan, els millors i més acabats retrats que l'escriptor va deixar. Oh, si Josep Pla hagués conegut Jordi Tell o el llibre de Gemma Domènech... La historiadora es capté acadèmicament i fa bé. Ara: Tell és per deixar-se anar i fer-ne molta literatura. Va participar en el Sis d'Octubre, va ser empresonat durant la guerra, es va escapar amb un vaixell segrestat a alta mar i va anar a parar a Oslo enviat d'"ambaixador català" per la República, a la qual es va mantenir sempre fidel. Va tenir de secretari un jove que es deia Willy Brandt i que era l'autèntic, va voler impedir que Espanya entrés a l'ONU, va maniobrar perquè Xirinaes fos Nobel de la Pau, va col·laborar amb Tarradellas... Va fer cases a Noruega perquè era arquitecte i quan un dia es va momentàniament cansar de la política va anar a viure i a pescar amb la segona o tercera dona a l'illa més remota, petita i solitària d'un fiord. Va fer un viatge a Mèxic. Per arribar-hi des d'Os-

ANTHONY GARNER

lo tothom sap quina és la línia més curta. Ell hi va anar per Vladivostok i el Japó. Si el motiu era la seguretat, va passar per Hawaii dies abans del bombardeig de Pearl Harbor. El pare de Jordi Tell es deia Guillem. Guillem Tell. El fill devia sortir com l'avi, perquè per posar un nom així s'ha de tenir mig cap i mitja poma. Jo m'imagino que era una mica fatigant. Fins i tot que alguns se'l treien de sobre. Que no se m'enfadi la família ni la Gemma Domènech: un país per ser complet i, sovint, per tirar endavant ha de produir tipus com Jordi Tell.